

lobci, a to způsobem útočným. Pokud zmateční stížnost chce i toto zjištění nahraditi jiným výkladem snahy obžalovaného, aniž uplatňuje neb aspoň provádí některý z formálních důvodů zmatečnosti, stačí poukázati na to, co bylo již uvedeno k podobnému počínání si stížnosti eo do úmyslu obžalovaného. To platí zejména i o pokusu zmateční stížnosti, vyložiti nalézacím soudem předpokládanou snahu obžalovaného za snahu chrániti státní úřady a státní činovníky proti bezdůvodným, zlovolným a zlehčujícím útokům a obviňováním se strany osob a tiskovin jistých politických stran, by mohlo se býti pro ochranu takovou dovoláváno uznání zájmem veřejným. Neboť smyslem již uvedeného rozsudkového zjištění o zájmu obžalovaným sledovaném je, že šlo o napadení soukromého obžalobce v jeho osobním poměru jako jednotlivce, pramenící z politického protivnictví, a nikoli o zájem společenského kolektiva, jímž podle příkladů uvedených v § 4 uv. zák. musí býti každý veřejný zájem ve smyslu této stati zákona. Jak dovoděno, je zmateční stížnost bezdůvodna, pokud byla vůbec provedena po zákonu. Bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 3024.

Ke skutkové podstatě zpronevěry se nevyžaduje po subjektivní stránce nic více, než že si byl pachatel vědom hmotné protiprávnosti jednání, že totiž protiprávně za sebou zadržuje nebo si přivlastňuje věci, jemu pouze svěřené; není třeba zjišťovati jakýkoli dále jdoucí jeho úmysl (zjištný neb úmysl poškoditi).

Zpronevěra jest vyloučena jen tehdy, byl-li pachatel podle svých majetkových poměrů s to, by kdykoliv přivlastněný peníz nahradil a svému závazku dostál.

Kupní cena za prodané komisioní zboží stává se statkem komisionáři svěřeným ve smyslu § 183 tr. zák.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1927, Zm I 654/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 26. července 1927, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc odkázal na soud první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

V jednání obžalovaného, který podle rozsudkového zjištění prodal pod cenou dvě kolekce poštovních známek v ceně 1824 Kč a 2895 Kč, zaslané mu Karlem K-em do komise a s podmínkou, že zboží zůstává až do úplného zaplacení vlastnictvím K-ovým, peněz však K-ovi až na 400 Kč neodvedl, nýbrž jich pro sebe použil, neshledal nalézací soud subjektivní skutkovou podstatu zločinu zpronevěry podle rozsudkových

důvodů proto, že prý není prokázán úmysl obžalovaného, poškoditi K-a. Zmateční stížnost je v právu, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 4 a) § 281 tr. ř., namítá, že napadený výrok rozsudkový je zbudován na zásadně mylném názoru právním. Nevyžaduje se ke skutkové podstatě zpronevěry po stránce subjektivní nic více, než že si pachatel byl vědom hmotné protiprávnosti svého jednání, že totiž protiprávně za sebou zadržuje nebo si přivlastňuje věci, jemu pouze svěřené. Netřeba tudíž zjišťovati dále jdoucí jeho úmysl, ať úmysl zjištný nebo zejména úmysl poškoditi. Neprokázaným shledává rozsudek tento úmysl u obžalovaného především proto, že obžalovaný mohl míti za to, že mu bude lze zaplatiti pohledávku později, až sám dostane nějaké peníze z pohledávek, jež měl za svými dlužníky a o nichž tehdy ještě nevěděl, že budou nedobytné. Než toto hledisko příčí se správnému názoru právnímu, podle něhož je zpronevěra vyloučena jen tehdy, byl-li pachatel podle svých majetkových poměrů s to, by nahradil přivlastněný peníz a dostal svému závazku kdykoli. Tomu tak není v souzeném případě, kde se podle zjištění rozsudku pachatel pouze kojil nadějí, snad tehdy ještě důvodnou, že mu svého času bude lze závazku dostáti. Rozsudek zjišťuje dále, že obžalovaný nebyl povinen odvésti peníze, stržené za prodané známky, ihned, nýbrž že měl možnost zaplatiti je až podle vyúčtování, které podle poznámky na dodacím listě mělo býti provedeno asi do dvou měsíců. Nehledíc ani k tomu, že rozsudek nezjišťuje, že byl obžalovaný s to svému závazku dostáti i po uplynutí oné asi dvouměsíční lhůty vyúčtovací, přehlíží rozsudek, že v případě, v němž bylo zboží dáno jen do komise a s výslovnou podmínkou, že zůstává až do úplného zaplacení vlastnictvím komitentovým, vstupuje kupní cena za věc, danou do komise, na místo věci, stává se tudíž sama statkem, komisionáři cizím, jemu rovněž pouze svěřeným a zůstává jím až do úplného zaplacení. Rozlišování rozsudku mezi povinností obžalovaného, odvésti stržené peníze ihned po prodeji, které povinností však prý tu nebylo, a jeho oprávněním (možností), učiniti tak až podle vyúčtování, které teprve mělo býti provedeno, jest právně bezvýznamným, zvláště když rozsudek ani nezjišťuje, že snad toto vyúčtování mělo býti vzájemným. Je tudíž zmateční stížnost v právu, dovolávajíc, že, i když placení (odvedení stržených peněz) bylo vyhrazeno pozdějšímu vyúčtování, nebylo tím řečeno, že obžalovaný může strženými penězi nakládati libovolně a použití jich i pro sebe. Ustanovení o vyúčtování znamenalo pouze, že se nejdéle do dvou měsíců vyúčtuje to, zač obžalovaný známky prodal, že pak obžalovaný vrátí neprodané známky a zaplatí peníze za prodané známky stržené, neznamenal však, že byl oprávněn strženými penězi libovolně nakládati, dokonce proti vůli vlastníkovi tím, že jich použil pro sebe. Zakládá se tudíž rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro zločin zpronevěry na nesprávném použití zákona a jest zmateční stížnost již potud v právu, pokud shledává rozsudek zmatečným podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. a netřeba se proto zabývatí výtkami zmateční stížnosti z důvodu zmatku čís. 5 § 281 tr. ř.